

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 8

ΟΥΝΙΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Ἐν μέσῳ τῶν πανηγύρεων διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν λύσιν τοῦ «Ρωμαϊκοῦ ζητήματος», συνεχίζεται, κατὰ τηλεγραφικὴν πληροφορίαν ἐκ Λονδίνου τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἢ ἀπὸ τινὸς χρόνου, ὡς ἐκ συνθήματος, ἀρξαμένη ἐκστρατεία τοῦ λατινικοῦ τύπου πασῶν τῶν χωρῶν κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, διότι οὗτος ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ ν' ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν προπαγανδιστικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐν Ἀθήναις παρεισάκτων οὐνιτῶν. Ἐφημερίδες σοβαραί, οὐχὶ μόνον τῆς Ρώμης, ὑπὸ ἄρθρα τῶν ὁποίων συκοφαντικὰ δὲν ἐδίστασε νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του ὁ ἀρχηγὸς τῆς λατινικῆς προπαγάνδας, ἀλλὰ καὶ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας, δημοσιεύουσαι καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐπ. Γεωργίου Χαλαβατζῆ, ἰδίως δὲ τῆς Ἀγγλίας, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος φύλλου σημειοῦται, δὲν ἐδίστασαν νὰ υἱοθετήσωσι συκοφαντικὰς ἀνταποκρίσεις. «*Διωγμὸς κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἐν Ἑλλάδι*»!!! «*διωγμὸς κατὰ τῶν καθολικῶν ἐν Ἑλλάδι*»!!! ἐπιγράφονται τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου ἀνταποκρίσεις. Ἐφημερίδες τινὲς ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραβάλλουσι τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὸ Μεξικόν, ἐνθα καταδιώκονται καὶ σφάζονται οἱ λατῖνοι κληρικοί! Δημοσιεύουσι δὲ οἱ οὐνῖται ἐν Ἀθήναις καὶ ἰδίαν ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, τὴν «Καθολικὴν», ἵν' ἀπηχῆ τὰς συκοφαντίας ταύτας.

Οἱ συκοφάνται δὲν ἐδίστασαν πρὸ οὐδεμιᾶς τερατῆς, ἀφοῦ ἰσχυρίσθησαν, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ ἄμδωνος τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ προέτρεψε τὸν λαὸν νὰ καύσῃ τὸν οὐνιτικὸν ναὸν καὶ ὅτι ὁ λαὸς θὰ προέβαινε εἰς τὴν πράξιν ταύτην ἐὰν δὲν ἦτο συνετώτερος τοῦ ποιμενάρχου του. Ἐγγράψαν οἱ ψεῦστα ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἐπιτάσσονται ἢ καὶ καταστρέφονται αἱ κατοικίαι καὶ τὰ Σχολεῖα τῶν προσφύγων, διότι δὲν θέλουσι νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι! Παρὰ τρέχοντες τὰς προσωπικὰς κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

ὑδρεῖς καὶ συκοφαντίας καὶ τὰς διαστροφὰς γεγονότων τινῶν, σχετικῶν πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἀβάσιμοι αἱ ὑπόνοιαι, ὅτι πρὸς ἀταξίας τινὰς, ἐπισυμβάσας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τούτου, δὲν ἦσαν ἀδιάφοροι οἱ προπαγανδισταὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ θαυμάζει μὲν τις τὴν συνοχὴν τοῦ λατινικοῦ κόσμου, ὅστις εἰς ἓν σύνθημα ὑπεύκων συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴν του εἰς τὸ ζήτημα τῆς οὐνίας ἐν Ἑλλάδι, καθ' ἃς ἡμέρας μέγιστον ζήτημα, τὸ Ρωμαϊκόν, ἐπασχολεῖ αὐτόν. Ὁ τύπος, προσκληθεὶς εἰς συναγερομόν, ἀνέλαθεν ἀληθινὴν ἐκστρατείαν ὑπὲρ τῶν οὐνιτῶν καὶ ἐναντίον τοῦ Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, πειθαρχήσας εἰς τὰς δοθείσας εἰς αὐτὸν ὁδηγίας. Ἄλλ' ἀκριβῶς τὸ γεγονός τοῦτο δικαιοῖ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξιας ἀγῶνα τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ταῦτο χρόνως ἀποδεικνύει ὁποῖαν σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν οὐνίαν ἢ λατινικὴν προπαγάνδα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐν ταῖς δημοσιευθεῖσαις ἐπιστολαῖς του πρὸς τὸν ἐνταῦθα οὐνιτικὸν Ἐπίσκοπον Γεωργίον Χαλαβατζῆν παρέστησεν ἐναργέστατα, ἐπὶ τῇ θάσει ἀνεπιδέκτων ἀμφισβητήσεως γεγονότων καὶ μαρτυριῶν αὐτῶν τούτων τῶν λατίνων, τὴν σημασίαν ταύτην τῆς οὐνίας καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ λατινικὴ προπαγάνδα μόνον εἰς τὴν οὐνίαν στηρίζει τὴν ἐλπίδα τῆς πνευματικῆς κατακτήσεως τῆς Ἀνατολῆς. Πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἐλπίδος ταύτης θὰ ἐντείνῃ αὕτη πάσας τὰς δυνάμεις της, δὲν θὰ φεισθῆ οὐδενὸς μέσου. Οἱ δὲ γνωρίζοντες τὴν ἱστορίαν τῆς προπαγάνδας ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, τοὺς διωγμοὺς ὀρθοδόξων πληθυσμῶν καὶ τὰ μαρτύρια ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν ὑπερμάχων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐννοοῦσι καλῶς ἰδίως τί σημαίνει τὸ τελευταῖον τοῦτο.

Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἐπέτυχεν ἐν τῇ παρελθόντι θὰ ἐπιτύχῃ νῦν ἡ λατινικὴ προπαγάνδα; Θὰ κατορθώσῃ νὰ εἰσδύσῃ ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τοὺς προσφυγικοὺς πληθυσμούς, ὡς ἐπιδιώκει, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν θρησκευτι-

κὴν διαίρεσιν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἡμῶν Ἔθνει; Ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπικρατήσῃ διὰ τῶν ληστρικῶν ἐπιδρομῶν τῶν Σταυροφόρων, καὶ διὰ τῶν πολυμηχάνων Ἰησουϊτῶν, θὰ ἐπικρατήτῃ διὰ τῶν οὐνιτῶν; Ἡμεῖς δὲν τὸ πιστεύομεν, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ κατὰ τῆς προπαγάνδας ἀντίδρασις διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ λαοῦ, διὰ τῶν σχολείων, διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλανθρωπίας, ἣν ἐκμεταλλεύονται οἱ προπαραγανδισταί, διὰ καθαρῶς πνευματικῶν ἐνεργειῶν, διὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ζωηροῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ ὑπὸ τῶν οὐνιτῶν προκληθεὶς συναγεράμδος καὶ ἡ ἐκστρατεία, τοῦ λατινικοῦ τύπου ὑπὲρ τῆς οὐνίας, τὸ ἐνδιαφέρον ὀλοκλήρου τοῦ λατινικοῦ κόσμου ὑπὲρ αὐτῆς, ἃς μᾶς διδάξῃ πῶς πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐργαζώμεθα. Ἄς φρονηματισθῶμεν ἐξ αὐτῶν καὶ ἃς πεισθῶμεν, ὅσοι δὲν ἐπεισθημεν, ὅτι ἡ οὐνία εἶναι ὑπουλος καὶ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν.

Ἡ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

[Διεθνὲς Συνέδριον Τύπου ἐν Κολωνίᾳ]

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» ἐδημοσιεύθησαν εἰδήσεις τινὲς περὶ τοῦ Παγκοσμίου συνεδρίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἐν Κολωνίᾳ τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, συγκροτηθέντος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τοῦ Τύπου.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ δημοσιευθέντων πεπραγμένων μανθάνομεν ὅτι τὴν Ὁρθ. Ἐκκλησίαν ἀντεπροσώπευσαν κατὰ τὸ συνέδριον τοῦτο, εἰδικῶς προσκληθέντες, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμίλιας Σ. Ἀλιβιζᾶτος καὶ ὁ Καθηγητὴς τοῦ ἐν Σόφίᾳ Πανεπιστημίου κ. Τσαγκῶφ. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι ὁ κ. Ἀλιβιζᾶτος ὡς ἀντιπροσωπεύων τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐξελέγη ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνεδρίου.

Τὰ περὶ ὧν ἀνωτέρω ὁ λόγος δημοσιευθέντα πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου τούτου φέρουσι τὸν τίτλον «Περὶ τῆς ἀποστολικότητος τοῦ Τύπου». Ἐκ τούτων ἀποσπῶμεν κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλιβιζᾶτου ἐκφωνηθέντα ἐν τῷ συνεδρίῳ λόγον, οὗτινος τὸ θέμα ἦτο «τί δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ θρησκευτικὸς τύπος διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως»¹.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν βαθυτάτων ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας προξενεῖ εἰς τὸν ἐπισκέπτην ἡ θαυμασία αὕτη παγκόσμιος τοῦ Τύπου ἔκθεσις, εἶναι δύσκολον νὰ εὑρῇ τις ἐπαρκεῖς λέξεις διὰ νὰ τονίσῃ τὴν σημα-

σίαν τοῦ Τύπου, καθ' ὅσον ἡ πρὸ ἡμῶν εἰκὼν ὀμιλεῖ ἄφ' ἑαυτῆς. Ἐν μόνον θὰ ἠδύνατό τις ἴσως νὰ προσθέσῃ, ὅτι, ἐὰν ὁ Τύπος μέχρι σήμερον, ἐν σχετικῶς ἐλαχίστῳ χρόνῳ, τοιαύτην παρουσιάζει πρόδοον, βέβαιον εἶναι ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ Τύπου εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον θὰ προξενήσῃσι κατάπληξιν εἰς τὸν Κόσμον. Διότι ὁ Τύπος δὲν θ' ἀποβῇ μόνον, ὡς μέχρι τοῦδε, τὸ ὄργανον τῶν εἰδήσεων καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον, ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἡμέραν τῆ ἡμέραν ἐπιτυγχανομένην ἐκλαίκευσιν τῆς ἐπιστήμης, τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου τ' ἀγαθὰ τῆς ἐπιστήμης, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἀπέμενον κτῆμα τῶν ὀλίγων, θὰ διαμοιρασθῶσιν εἰς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὸν τελικὸν τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ σκοπὸν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι ὁ Θεὸς θὰ προφυλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ μίαν δευτέραν καταστροφὴν τῆς φύσεως τοῦ Πύργου Βαβέλ ἢ τοῦ Κατακλυσμοῦ. Ἡ πρόδοος ὅμως αὕτη τοῦ Τύπου εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβαδίξῃ μὲ τὴν ἠθικοποίησιν αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὠρισμένοι καταχρήσεις τοῦ Τύπου, αἱ ὁποῖαι δυσφημίζουσιν αὐτόν, θὰ ἐκλείψωσι, διὰ νὰ δυναθῇ ὁ Τύπος ἐν τῷ μέλλοντι ν' ἀπομείνῃ ἡ δηγούσα τὴν ἀνθρωπότητα δύναμις, ἡ ὁποία θὰ διευθύνῃ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν σκοτεινῶν τοῦ βίου ὁδῶν, ὄχι μόνον ὡς μάζας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄτομα.

Πάντα ταῦτα ἀναφέρονται γενικῶς εἰς τὸν Τύπον. Ὅταν ὅμως ἡμεῖς τώρα, ἀσχολούμενοι μὲ τὸν θρησκευτικὸν Τύπον, προκαλούμεθα ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα, «Τί δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ὁ θρησκευτικὸς Τύπος διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως;» ἀκριβεστέραν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο θὰ ἐδίδομεν ἐὰν ἠρωτώμεν «τί ἐπραξέ μέχρι τοῦδε ὁ θρησκευτικὸς Τύπος;» Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ δευτέρον τοῦτο ἐρώτημα θ' ἀποτελῇ ἕμμεσον καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐρώτημα ἀπάντησιν.

Ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ συγχρόνου θρησκευτικοῦ Τύπου, θὰ ἠδύναμεθα νὰ διαφρέσωμεν τοῦτον εἰς τρεῖς κυρίως κατηγορίας, α) τὸν ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν β') τὸν ἠθικοθρησκευτικὸν καὶ γ') τὸν ἱεραποστολικὸν, διὰ νὰ παρασιωπήσωμεν τετάρτην τινὰ κατηγορίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου, τὴν ἀντιπροσωπεύουσαν ἰδίᾳ ἐν ταῖς παπικαῖς χώραις τὴν ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν. Θὰ ἦτο περιττὸν ν' ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ μακρὸν μὲ τὰς διαφορὰς αὐτὰς τοῦ θρησκευτικοῦ Τύπου κατηγορίας καὶ νὰ τονίσωμεν τὴν σημασίαν μᾶς ἐκάστης ἐξ αὐτῶν. Ἐκαστος, καὶ μὴ θεολόγος ἀκόμη, δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ θεολογικοῦ τύπου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐρευνῶνται καὶ ἐξονυχίζονται τὰ διάφορα θεολογικὰ δογματικά, ἱστορικά καὶ κοινωνικά προβλήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἐπιταχύνεται διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης συζητήσεως. Μόλις δὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσῃ τις τὴν τεραστίαν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὸ διδασκτικὸν καὶ ποιμαντορικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἔργον ὁ ἠθικοθρησκευτικὸς Τύπος. Καὶ τέλος περιττὸν ὄλως τυγχάνει ν' ἀναπτύξῃ τις τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται διὰ τὸν ἱεραποστολικὸν τύπον, ἐν τῷ ὁποίῳ δύναται τις νὰ

1. Πρόκειται περὶ τῆς δράσεως τῆς γνωστῆς ὁργανώσεως «Ζωὴ καὶ Ἔργον», ἣτις ἀσχολεῖται μὲ τὴν λύσιν τῶν διαφορῶν κοινωνικῶν προβλημάτων ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως.

παρακολουθήσει επακριβῶς τὴν ἐκ μέρους τῶν διαφύρων Ἐκκλησιῶν (δυστυχῶς πλὴν τῆς Ὁρθοδόξου) διενεργουμένην διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸν ἀπειράριθμον εἰσέτι μὴ χριστιανικὸν κόσμον. Οἱ ἐργάται τοῦ θρησκευτικοῦ Τύπου τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν εἶναι βεβαίως παντὸς ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἄξιοι, διὰ τὰς μεγίστας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐν πάσῃ ἀφανείᾳ προσφέρουσιν.

Ἐάν ὅμως ἤθελε φυλλομετρήσει τις τὸν θρησκευτικὸν τοῦτον Τύπον μετὰ προσοχῆς, ἀσφαλῶς ἤθελε παρατηρήσει τὴν ἔλλειψιν τοῦ «ἐνός, οὐτινός ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,42). Διότι παρὰ τὴν μεγίστην σημασίαν τοῦ συγχρόνου θρησκευτικοῦ Τύπου, μόλις θὰ ἠδύνατο τις εἰς τὰς ἀναριθμήτους αὐτοῦ σελίδας ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον «ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις» ἐπὶ τέλους ἠγνόησε. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει βεβαίως νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ θείου θελήματος ἐπὶ τῆς Γῆς. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ὑψιστον ἰδεῶδες της. Ὡς ὅμως κατ' ἐπανάληψιν ἐλέχθη καὶ ὑπὸ τοῦ μεγάλου συνεδρίου τῆς Στοκχόλμης ἀνεγνωρίσθη, εἶναι ζήτημα ἐὰν αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι, κατενόησαν καὶ ἐπέτυχον τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὡς ἂν σκοποῦ.

Διότι εἶναι βίβιον ὅτι ὁ θρησκευτικὸς Τύπος ἐκάστης Ἐκκλησίας, εἴτε ὁ ἐπιστημονικὸς θεολογικὸς, εἴτε ὁ ἠθικοθρησκευτικὸς, εἴτε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἰσραηλοστολικὸς, καταγίνεται συνεχῶς μετὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ ἐξίψωσιν τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας, καὶ ἡ ὅλη του προσπάθεια εἶναι νὰ τονίσῃ καὶ ὑπερτονίσῃ τὰ ἴδια δόγματα, τὰς ἰδίας ἀρχάς, τὰς ἰδίας παραδόσεις. Καὶ ἐπιστεύθη μάλιστα ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀποστολὴ τοῦ θρησκευτικοῦ Τύπου. Καὶ πράγματι, μόλις θὰ εὐρισκῆ τις θρησκευτικὸν φύλλον μὴ ἀσχολούμενον μετὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ἡ ποδὸς τὴν τάσιν ταύτην ἀπασχόλησις τοῦ θρησκευτικοῦ Τύπου, ἣς ἀπὸ τινος ἀπόψεως δικαιολογεῖται, διερμηνεύει επακριβῶς τὸ ἥδη λεχθὲν ὅτι, αἱ διάφοροι ἐκκλησίαι, ἀπεροσφημέναι ὑπὸ δογματικῆς διδασκαλίας, παρημέλησαν καὶ ἐλησιμόνησαν τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς, διὰ τὰ ὁποῖα κυρίως ὄφειλον νὰ φροντίζουσιν. Αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ἡ ἡγὼ αὐτῶν, ὁ ἐκκλησιαστικὸς Τύπος, παρῆσαν πλήρως τὴν τρομερὰν πραγματικότητά, ὅτι ὁ κόσμος, ὁ κόσμος ὁ ὀνομαζόμενος Χριστιανικὸς, μετὰ εἴκοσι περίπου αἰῶνας χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ διδασκαλίας εἶναι ἐξ ἴσου περίπου ὡς καὶ κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα. Ἴσως τοῦτο εἶναι αὐστηρὰ καὶ ἄδικος κρίσις καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὑπερβάλλω πῶς τὰ πράγματα. Ὅταν ὅμως ἀντιληφθῇ τις τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἀσκεῖ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος τὸ ὕλικον συμφέρον καὶ ἀναλογισθῇ ὅτι τοῦτο διευθύνει πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντας τοὺς λαοὺς, ἀνεξαρτήτως τῶν μορφῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας τοῦτο παρουσιάζεται, τότε βεβαίως θ' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης, μ' ὅλα ταῦτα, δὲν φαίνεται καὶ δὲν εἶναι τόσο χριστιανικὴ ὅσον ἔπρεπε καὶ νὰ φαίνεται καὶ νὰ εἶναι. Αἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους, ὡς μᾶς ἐδειξε καὶ ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, δικαιολογοῦσι μᾶλλον

τὸ παλαιὸν λατινικὸν ρητὸν «ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ λύκος» ἢ τὸ τοῦ ψαλμωδοῦ «ὡς ἀγαθὸν τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό». Καὶ τί ἔπραξεν ἀπέναντι τῆς κατευθύνσεως ταύτης, μέχρι τοῦδε, ὁ θρησκευτικὸς Τύπος; Βεβαίως ὄχι πολλά. Διότι ἦτο ἀλλαχού ἀπησχόλημένος.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ μεγάλη τοῦ θρησκευτικοῦ Τύπου διὰ τὸ μέλλον ἀποστολή. Ὁ χριστιανικὸς θρησκευτικὸς Τύπος ὄφειλε νὰ θεωρήσῃ ὡς τὴν κυριώτεραν αὐτοῦ ἀποστολὴν τὸ νὰ δεῖξῃ καὶ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅλου τοῦ Κόσμου, ὅλων τῶν χωρῶν, ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅλων τῶν τάξεων, ὅτι πάντες ἄνευ ἐξαιρέσεως εἶναι πραγματικοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅτι οὔτοι ὡς σωματικῶς οὔτω καὶ ψυχικῶς ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἀνάγκας καὶ ἐλλείψεις, ὅτι οὔτοι, ἀκόμη καὶ ὡς κοινωνικὰ ἄτομα, ἀνεξαρτήτως ὀρισμένων τοπικῶν σχέσεων καὶ καταστάσεων, αἰτίνες καθ' ἑαυτὰς ἀποτελοῦσι ἀσημάντους ποικιλίας τῆς ἀνθρωπότητος, πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἀνθρώποι καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐκκλησία, τάξις καὶ ἐθνικότης ἀκόμη, ἅτινα πάντα διατηροῦσι βεβαίως τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀξίαν, δὲν πρέπει νὰ ὑπερτιμῶνται, γενικῶς, διότι πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχον ἀνθρώποι φέροντες τὸ ὄνομα χριστιανοὶ μόνον εἰς νόμος πρέπει νὰ ρυθμίσῃ τὰς σχέσεις αὐτῶν, ὁ νόμος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Καὶ ἐὰν καθιεροῦτο ἡ νέα, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν παλαιά, τάξις τῶν πραγμάτων καὶ ἐὰν οἱ ἀνθρώποι ἀνετρέφοντο καὶ ἐπαιδαγωγοῦντο καὶ πάλιν ἐκ νέου πρὸς τὴν ἀόλυτον κατεύθυνσιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τότε ἡ λύσις τῶν μεγάλων κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπασχολοῦσι σήμερον τόσο πολύ, θὰ ἐπὶ ἄρῃ ἐφαρμόζετο.

Δὲν ἔγκειται λοιπὸν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς, ἡ μεγάλη τοῦ θρησκευτικοῦ Τύπου διὰ τὸ μέλλον ἀποστολή ἢ ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλομένη; Τί θέλει λοιπὸν νὰ ἐπιτύχῃ «ἡ οἰκουμενικὴ, λεγομένη, κίνησις»; Δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ λύσῃ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ διδάξῃ τὸ ταχύτερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι οὔτοι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς; Καὶ τί ἄλλο ἐν τῇ μεγίστῃ ταύτῃ προσπαθείᾳ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ ὁ θρησκευτικὸς Τύπος ἢ νὰ διαπαιδαγωγῆσιν τοὺς ἀνθρώπους ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου, καὶ ὅπως ἰδιαίτερος τοὺς Χριστιανούς, εἰς τὴν πραγματικὴν ἀδελφότητα; Ἐὰν ὁ χριστιανικὸς Τύπος ἀνελάμβανε τὴν ἐπίλυσιν τοῦ μεγίστου τούτου προβλήματος καὶ τὴν ἀνελάμβανε μάλιστα, ὡς πιστευόμενον, ἐπιτυχῶς, τότε θὰ κατώρθου οὗτος μέγας καὶ σπουδαῖος καὶ καθ' ὅλα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα θεάρεστος. Ὁ χριστιανικὸς θρησκευτικὸς Τύπος, διὰ τοιαύτης σοβαρᾶς ἐργασίας θὰ ἀνεδείκνυν ἑαυτὸν ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πλαισίου, ὡς τὸν μεγαλύτερον παράγοντα, τῆς ἐπὶ τῆς γῆς κυριαρχίας τῆς θείας βασιλείας καὶ τῆς διηνεκοῦς ἐπὶ τῆς γῆς πραγματοποίησεως τοῦ θείου θελήματος.

Πῶς θὰ κατώρθου τοῦτο ὁ θρησκευτικὸς Τύπος καὶ ποίας μεθόδους θὰ ἐφήμοζε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ὡς ἂν σκοποῦ, δὲν δυνάμεθα βεβαίως ν' ἀνα-

πτύξωμεν τὴν στιγμήν ταύτην ἄλλως τε τοῦτο ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συζητήσεως τὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας εἰσήγησιν ἔχει ἀναλάβει ὁ Πρόεδρος ἡμῶν καθηγητῆς κ. Hinderer.

Μόνον τοῦτο ἐπιθυμῶ ἀκόμη νὰ προσθέσω ὅτι, ἐὰν αἱ Ἐκκλησίαι ἐν σχετικῶς βραχεῖ χρόνῳ θὰ κατώρθουν διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ των Τύπου τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου των σκοποῦ, τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦτέστι καὶ πάλιν τῆς Χριστιανασύνῃς, τῆς διαπαιδαγωγήσεως, ἣτις θὰ ἦγεν ἀναγκαίως εἰς δευτέραν πραγματικὴν ἀναγέννησιν, τῆς ὁποίας ἔχουν ἀνάγκην οἱ Χριστιανοί, τότε ἀμφοτέρω, καὶ ὁ θρησκευτικὸς Τύπος καὶ ἡ Ἐκκλησία, θὰ ἠδύναντο νὰ διασχιρισθῶσι ὅτι ἐξέτελεσαν τὸ μέχρι τοῦδε παραμεληθὲν καθήκον αὐτῶν, ὅτι, ὡς καὶ ἄλλοτε οἱ ἀπόστολοι, ἔσπειραν τὸν σπόρον αὐτῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος τοῦ ἀγροῦ θ' αὐξήσῃ καὶ ὅτι τέλος προπαρεσκευάσαν τὴν δευτέραν μεγάλην περίοδον τοῦ χριστιανικοῦ βίου, τὴν περίοδον, ἣτις, ἂν καὶ ἱστορικῆ, δὲν θὰ διακρίνεται δι' ἐξαιρετικοῦ τινος ἱστορικοῦ γεγονότος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπολύτου καὶ θεοφιλοῦς ἀλλαγῆς τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ πάλιν καὶ διὰ τὴν αἰωνιότητά θὰ ὦσι χριστιανικαὶ καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγκαράξωσι βαθύτατα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν σφραγίδα τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας.

Αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ὁ θρησκευτικὸς των Τύπος δὲν πρέπει οὐδὲ ἐπὶ στιγμήν νὰ διστάσῃσι, ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρατεύσωσιν ἀμέσως πάσας τὰς δυνάμεις αὐτῶν, νὰ τὰς ὀργανώσωσι καὶ ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὰς τὸ ἀναμένον ἔργον. Πρόκειται βεβαίως ἀγὼν. Διότι τὸ κακὸν δὲν θὰ λάβῃ ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἐνεργητικότητος παθητικὴν στάσιν. Ἄλλ' ὅς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσωμεν καὶ ὅτι ἡ νίκη ἡμῶν, ἣτις θὰ νικήσῃ τὸν Κόσμον, εἶναι ἡ ἀληθῆς καὶ ζῶσα πίστις ἡμῶν, ἡ πίστις εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων».

ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ, ΙΤΑΛΙΑ, ΕΛΛΑΣ

Πληροφορίαι ἀσύστατοι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁργανα τοῦ Παπισμοῦ ἠθέλησαν νὰ παραστήσωσιν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς μεσαιωνικὴν, καὶ ὡς σκοποῦσαν νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας εἶνε καταφανής. Ἐνῶ δηλ. ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπλῶς ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων, διότι αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς πηγάζει ἐκ τοῦ Συντάγματος, οἱ προσκείμενοι τῷ Βατικανῷ διέδωκαν σκοπίμως ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μετέρχεται μεθόδους ἀντιχριστιανικὰς κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων. Ἀναμφιβόλως ὁ θόρυβος αὐτὸς μαρτυρεῖ ὅτι τὸ Βατικανὸν δίδει μεγίστην σημασίαν εἰς τὴν ἀνατολικὴν πολιτικὴν του ὑπάρχον δὲ πολλὰ ἐνδείξεις ὅτι θεωρεῖ τὴν Ἑλλάδα πεδῖον κατάλληλον διὰ τὰ μελλοντικὰ σχέδιά του. Ἄλλως τε ἡ πολιτικὴ αὐτὴ δὲν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς χθές· ἡ Ρώμη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, μετὰ τὸν ἐπελθόντα χωρισμὸν, δὲν ἔπαυσε ἐνδιαφερομένη δῆθεν διὰ τὴν

τύχην τῆς πρωτογόνου ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας. Καὶ ἐὰν πρὸς στιγμήν, ἕνεκα καιρικῶν περιστάσεων, ἠναγκάζετο ν' ἀλλάξῃ τακτικὴν, οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς γενικὰς γραμμάς τοῦ προγράμματός της. Θεωρεῖ τὰς δυσκολίας προσωρινὰς καὶ ἀφήνει τὸν χρόνον νὰ προλεαινῇ τὸ ἔδαφος. Πρὸ πάντων τὰ μεγάλα διεθνή προβλήματα δὲν τὴν ἀφήνουν ἡσυχον· οἱ πολιτικοὶ διαξιφισμοὶ τῶν ἐθνῶν, αἱ ἱμπεριαλιστικαὶ τάσεις τῶν μὲν καὶ ἡ εἰρηνοφιλος πολιτικὴ τῶν δὲ ἐξ ἴ. ου τὴν ἐνδιαφέρουν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πολιτικὰ ὀφέλη. Μετὰ τὰς γενικὰς αὐτὰς σκέψεις θὰ προσπαθῆσω νὰ δώσω μίαν εἰκόνα τῆς συγχρόνου πολιτικῆς της ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς κατανόησιν δὲ αὐτῆς πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν αἱ Ἑλληνοϊταλικαὶ σχέσεις. Ὡς γνωστὸν, αἱ τελευταῖαι εἶνε ὀμαλαί, καὶ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ καλλιερευσοῦν ἀφοῦ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχει καλὴ θέλησις· ἄλλως τε αὐτὸ ἀπαιτεῖ καὶ τὸ συμφέρον τῶν δύο ἐθνῶν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ἰταλία, μεγάλη μεσογειακὴ δύναμις, προῶρισται νὰ παίξῃ σπουδαῖον ὄλον εἰς τὴν ἀνατολικὴν μεσόγειον. Πρὸς πραγμάτωσιν δὲ τῶν ἀπομεμακρυσμένων αὐτῆς σκοπῶν ἔχει ἀνάγκην τῆς ἑλληνικῆς φιλίας. Αὐτὸ δὲν διαφεύγει τὴν προσοχὴν τοῦ Βατικανοῦ. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε μὲ πᾶσαν θυσίαν ν' ἀνασυνδέσῃ τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς του μὲ τὸ ἰταλικὸν βασίλειον. Ἐπὶ δεκαετηρίδας τώρα εἶδε ὅτι αἱ ὑπερφίαλοι ἀξιώσεις του περὶ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἄλλοτε παπικῶν κτήσεις, ἦτο μία οὐτοπία· ἀνέκρουσε λοιπὸν πρῶτα καὶ ποσογγίσε τὴν Ἰταλικὴν πολιτικὴν. Ἀποτέλεσμα δὲ αὐτοῦ τοῦ καιροσκοπισμοῦ εἶνε καὶ ἡ συμφιλίωσις του μὲ τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν.

Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ ἡ σύμβασις, καὶ πρὶν φθάσῃ ἡ ἀνταπόκρισις μου εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἶνε γνωσταὶ καὶ αἱ λεπτομέρειαι, δύναται ὅμως ν' ἀποφανθῇ κανεὶς ἀπὸ τοῦδε ὅτι τὸ Βατικανὸν ὑπεχώρησε ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐδαφικὰς του ἀπαιτήσεις. Αὐτὸ δὲ εἶνε πρῶτον, διότι ἕνεκα τῆς διαφοράς αὐτῆς ὑφίστατο ἕως τώρα ὁ χωρισμὸς. Ὁ Πάπας πάντοτε ὠνειροπόλοι τὴν ἐδαφικὴν κτήσιν ὡς προϋπόθεσιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἐπὶ 8 δεκαετηρίδας εἰς τὴν Ἰταλίαν αὐτὸς ὁ πόθος του ἐξεδηλοῦτο μὲ τρόπον ἐντατικόν. Αἱ ἰταλικαὶ πατριωτικαὶ ἐκδηλώσεις τῷ 1848 καὶ ἡ ἐπιτυχηθεῖσα ἰταλικὴ ἐνότης τῷ 1859 εὔρον ὡς ἀντίπαλον τὸν Πάπαν. Ὄταν δὲ οὗτος ἐξεδιώχθη τῷ 1849 ἀπὸ τὴν λαϊκὴν ἐπανάστασιν διευθυνομένην ἀπὸ τὸν Maggini καὶ Garibaldi, καὶ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του χάρις εἰς τὰς λόγας Ναπολέοντος τοῦ Γ', μὲ μεγάλην χαρὰν εἶδεν ἀνέπαφον τὸ Ποντιφικὸν κοσμικὸν βασίλειον. Ὄταν δὲ ὁ Cavour τῷ 1861 προσέτεινε τὴν μεταφορὰν τῆς πρωτεύουσας εἰς τὴν Ρώμην, ὁ Πάπας ἀντίστη καὶ μόνον κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870 ὁ ἰταλικὸς εὐσεβὴς πόθος ἔλαβε σάοκα καὶ ὁστᾶ διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Ρώμης. Ἐκτοτε ὁ Πάπας ἔμεινε ἐκουσίως ἐγκάθειρκτος εἰς τὸ Βατικανὸν καὶ ἀπηύθυνεν εἰς τὸν Καθολικισμὸν τὴν γνωστὴν διαμαρτυρίαν τῆ 15 Μαΐου 1871.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Πίου ΙΧ τὴν ἐπανελάμβανον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. Διὰ τὴν παραλείψω δὲ παλαιότερα παραδείγματα, τὸ Βατικανὸν ἐπὶ τῆς νῦν Φασιστικῆς Κυβερνήσεως ἐδείκνυεν ἐκάστοτε τὸ ἀνένδοτον τῶν ἀπαιτήσεών του. Ὅταν κατὰ τὸ 1923 ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, φιλοξενούμενος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἐγένετο δεκτὸς ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Πάπα, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ κυβερνητικὴ «Tribuna», ὑπνύσαστο τὴν λύσιν τοῦ πολυθρῦλλου ζητήματος. ὁ Πάπας διὰ τοῦ «Osservatore Romano» ὑπενθύμιζε τὴν ταπεινώσιν τοῦ 1870. Κατὰ τὸ 1924 ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς ἐκκλησιδίου, πλησίον τοῦ Βατικανοῦ, ἀνεγερθέντος δαπάναις μιᾶς Καθολικῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Πάπας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου ἐν τῷ Βατικανῷ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς Καρδινάλιους μεταξὺ ἄλλων εἶπε «βλέπετε, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθω ἐκεῖ ὅπου σεῖς παρῆσθε, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνωτάτου Ποντίφικος τῆς Ρώμης, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ἰ. Χριστοῦ». Κατὰ τὸ 1926 ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ διὰ νόμον τὸ Καταστατικὸν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἰταλίᾳ μὲν πνεῦμα ἐντελῶς φιλικόν, καὶ ὁ Πάπας ἀμέσως ἀπήγγησε διὰ τοῦ Καρδινάλιου Gaspari ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεὶς εἶνε ἀρμόδιος νὰ νομοθετῇ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ ἀδικία τοῦ 1871.

Καὶ σήμερον ἡ ἀδιάλλακτος αὐτὴ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ ἔπαυσε, καὶ ὑπογράφεται σύμβαισις χωρὶς τὰς ἑδαφικὰς ἀξιώσεις. Τὴν τροπὴν ταύτην τῶν πραγμάτων διαφοροτρόπως προσπαθοῦν νὰ σχολιάσουν οἱ διάφοροι πολιτικοὶ κύκλοι τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρουν τὰ διεθνῆ ζητήματα. Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ ἡμειπίσημοι κύκλοι δισχυρίζονται ὅτι ἡ φασιστικὴ θεωρία ἦτο ἕως τῶρα ἀντίθετος τοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντεπροσώπευε μᾶλλον τὰς ἰδέας τοῦ διεθνισμοῦ καὶ ἔκλινε πρὸς μίαν Χριστιανικὴν Δημοκρατίαν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Λονδίνειον Daily Telegraph, εὐρύτατα σχολιάζεται τὸ ζήτημα καὶ οἱ ἐκεῖ κύκλοι διερωτῶνται, ἂν τὸ Βατικανὸν θὰ διεκδικήσῃ μόνιμον ἔδραν παρὰ τῇ κοινωσίᾳ τῶν Ἑθνῶν. Εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν οἱ ἐκτὶ Καθολικοὶ φρονοῦν ὅτι τὸ Βατικανὸν δὲν πρέπει νὰ ἀποξενωθῇ τοῦ διεθνοῦς του χαρακτήρος, καὶ ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο ὡς πνευματικὴ ἀρχὴ νὰ μένῃ ἀχρωμάτιστος καὶ ἀνωτέρα τοπικῶν ἐπιρροῶν.

Παρὰ τὰ ποικίλα αὐτὰ σχόλια, τὸ ζήτημα ἔχει ἑξαιρετικὴν σημασίαν δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Τὸ Βατικανὸν στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἰταλικῆς φιλίας θὰ θελήσῃ νὰ ἐντείνῃ τὰς προπαγανδιστικὰς του τάσεις ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Ἡ δὲ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις θὰ ὑποβάλῃ τὴν θρησκευτικὴν προπαγάνδαν ἐν Ἑλλάδι, ἢ θὰ σεβασθῇ τὴν ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἐγκανιασθεῖσαν Ἑλληνικὴν φιλίαν; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν διπλωματίαν.

Οἱ ἐδῶ πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Βατικανοῦ ἤρριξαν πολὺ νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ὁμοθρήσκους τῶν, καὶ ἀνακινῶσι ζητήματα πολιτικῆς φύσεως.

Κατ' αὐτὰς ἐν ὄργανόν των δημοσιογραφικὸν «La Croix» παραθέτει τὴν εἰκόνα τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐπισκόπου τῶν Οὐνιτῶν κ. Γ. Χαλβατζῆ καὶ σχολιάζει τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης δισχυρίζομενον ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀδικεῖ τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τὸ Ὀρθόδοξον δόγμα πρόσφυγας. Καὶ ὅχι μόνον ἀποζημιώσεις δὲν δίδονται εἰς αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ σχολεῖα των, τὰ οἰκοδομηθέντα ἰδίαις δαπάναις, κλείονται. Αὐτὰ τὰ ἀσύστολα ψεῦδη γράφονται ἐδῶ εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας.

Βεβαίως καὶ ἄλλοτε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ποικιλοτρόπως ἐσυκοφαντήθη, καὶ ὅχι μόνον εἰς τὰς παρῶναις τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μακροαῖωνα δουλείαν ἔγεινε τὸ ἀντικείμενον προσηλυτισμοῦ, ἀλλὰ μάτην· ὁ ἐθνουσιασμὸς ἐνὸς Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἢ ἐνὸς Κυρίλλου Λουκάρεως καὶ τῶν ὁμοφρόνων των διέλυον τὰ σχέδια τῶν Ἰησοῦιτῶν.

Καὶ σήμερον ὁ νέος προσανατολισμὸς τοῦ Βατικανοῦ δὲν θὰ δυνηθῇ ἀναμφιβόλως νὰ κλονίσῃ τὸ αἰωνόβιον οἰκοδόμημα τῆς Ὀρθοδοξίας· ὅπως ἴσως θὰ εἴη νὰ ἐνεργήσῃ τῶν πραγμάτων ὄφελος νὰ εὕρη τοὺς πολιτικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἑλληνικῆς πατριδος γογγυροῦναις

Ἐν Παρισίοις,

Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

διπλωματοῦχος Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

(Αἱ κυριώτεραι εορταὶ τῆς εβδομάδος)

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

19. Ἡ ἁγία Φιλοθέη εἶνε ἁγία τοπικὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀθηναῖα καὶ ἐν Ἀθήναις μαρτυρήσασα τῷ 1589. Θυγάτηρ τοῦ ἀθηναίου προὔχοντος Μπενιζέλου καὶ τῆς Συρίγης ὑπὸ τὸ ἀρχικὸν ὄνομα Ρηγίλλη, λαμπρᾶς μὲν ἔτυχε παιδείσεως, ἀτυχήσασα δ' ἐν τῷ γάμῳ τῆς ἀφωσιώθη εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, ὑπὲρ οὗ καὶ μονὴν συνέστησε γυναικείαν ἐν ᾧ τόπῳ ἢ νῦν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ φερώνυμος ὁδός. ἐν ἣ αὕτη κεῖται. Διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς φιλανθρωπικὴν δρασιν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀπῆλαυε μεγάλου σεβασμοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐπέσυρε καὶ τὸ μῖσος τῶν Τούρκων, οἵτινες, τέλος, καὶ ἐθανάτωσαν αὐτὴν μετὰ πολλὰς βασάνους. Εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων κατετάχθη ἐπὶ τοῦ Ματθαίου Κων/πόλεως (1595—1600), ὠρίσθη δ' ὅπως τιμᾶται ἡ μνήμη αὐτῆς τῇ 19 Φεβρουαρίου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νέα συμφορά.

Δὲν συνῆλθεν ἀκόμη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τῆς Κορίνθου θλίψιν, καὶ ἰδοὺ νέα συμφορὰ πλήττει πληθυσμοὺς ἄλλων περ. φερειῶν διὰ τῶν κατ' αὐτὰς ἐκ Θράκης καὶ Μακεδονίας ἀγγελευσίων δεινῶν πλημμυρῶν καὶ ἄλλων συνεπειῶν τοῦ ἐφετεινοῦ πρωτοφανοῦς χειμῶνος θεομηνιῶν. Καὶ τὸ μὲν κράτος θὰ πράξῃ βεβαίως τὸ καθήκον του πρὸς τοὺς δοκιμαζομένους· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀτομικὴ ἀρωγὴ πρέπει νὰ προσέλθῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπαρκε-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμε- ρημηνία	Κυριακαὶ Σάββατον	Κυριακαὶ Ἀποστολὰ	Ἔξο- δοί	Ἔργοι
	3 Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ (Ἀσώτου)	Κυρ. ΑΔ' (* Ἀσώτ)	Γ'	πλ. β'
MARTINE	10 > 'Απόκρῶ	> 'Απόκρῶ	Z'	βαρὺ
	17 Τυροφάγου	> Τυροφάγου	H'	πλ. δ'
	24 > Α' Νηστειῶν	> Α' Νηστειῶν	Θ'	α'
	31 > Β' Νηστειῶν	> Β' Νηστειῶν	Ι'	β'

στέρα καὶ ἔγκαιρος ἵνα ἀνακουφισθῶσιν οὐσιαστικώ-
τερον οἱ παθόντες καὶ συντομευθῆ τὸ βαρὺ των μαρ-
τύριον.

Σφαδασμοί.

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ἀθήναις ἐνοσηρωθεῖσα Οὐνία, βαλλομένη πανταχόθεν διὰ τῶν ὄπλων τῆς ἐννόμου ἀμύνης καὶ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῶν δικτύων τῆς δολίας αὐτῆς προπαγάνδας καὶ ἀνάνδρου στρατολο-
γίας προσηλύτων μεταξύ τῶν πνευστέρων ἐκ τῶν προσφύγων καὶ τῶν μικρῶν παιδίων, καὶ αἰσθανο-
μένη ἐνταῦθα τὸ ἀδιέξοδον, εἰς ὃ περιήχθη, ἐνόμι-
σεν ὅτι ἐκδικεῖται πληροῦσα διαφόρων συκοφαντιῶν
κατὰ τοῦ Πρωθυεράρχου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας
καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας τὰ διάφορα εὐρωπαϊ-
κὰ φύλλα, ἀγνωστα καὶ γνωστά, οἶα, φέρ' εἰπεῖν,
«Figaro», «La Croix», «Universe», «Tablet»,
«Germania» «Leipzig' Neuste Nachrichten»
κ.τ.λ., εἰς τὰ ὅποια διὰ τῶν ἀνταποκρίσεών των τού-
των οἱ Οὐνίται παριστώσιν ἑαυτοὺς διωκομένους
'Αλλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις δὲν ἐδίστασαν διὰ τῶν ἐκ τῆς
ἀλλοδαπῆς συγκομιζομένων χρημάτων νὰ ἐκδώσωσιν
ἰδίαν ἐφημερίδα, τὴν «Καθολικὴν», ἵνα καὶ ἀπὸ τῶν
στηλῶν τοῦ ὄργανου των τούτου κατασκευασθῶσιν
τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν ἀρχάς. Οἱ ἐπήλυδες εἰς
Ἀθήνας τέως παρ' ἡμῶν ἀγνωστοὶ εὐαριθμοὶ Οὐνίται
ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἦλθον διὰ νὰ
ἀπλῶσιν μεταξύ τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου τῆς ἐν
Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πλοκάμους προπα-
γάνδας καὶ προσηλυτισμοῦ, θὰ ὑποσῶσιν τὰς συνε-
πείας τῆς ἀχαρακτηρίστου ἐπιχειρήσεώς των, ὅσας
δήποτε ἐφημερίδας καὶ ἂν ἐκδώσωσι καὶ οἰασδήποτε
συκοφαντικὰς ἀνταποκρίσεις κ' ἂν διασπείρωσιν εἰς
οἰαδήποτε ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φύλλα.

Ὀλίγη προσοχή.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὄχι μόνον ἡ μεγαλοποίησις,
ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ ἡ χρῆσις τῆς ὑπερβολῆς ἐπιτρέπεται
ὑπὸ τῆς ρητορικῆς, πολλάκις δὲ καὶ ἐπιβάλλεται πρὸς
τόνωσιν τῆς ἐκφραστικότητος καὶ ἀναγλυφώτεραν
παράστασιν γεγονότος ἢ ἰδέας τινός. Ἐπάρχουν ὁμοῦς
καὶ μερικὰ ὄρια, ἢ ὑπέρβασις τῶν ὁποίων φέρει ἐν
ἑαυτῇ τὴν κατάκρισιν, ὑπέρβασιν δ' ἀναντιρρήτως ἀ-
ποτελεῖ ἡ εἰ. ἀπροσεξίαν πάντως ὀφειλομένη ἐκφρα-
σις ὅτι «ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἀποθεωτικὴ», καὶ μάλι-
στα ὑπὸ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ περὶ ὑποδοχῆς ἱε-
ράρχου χρησιμοποιοιμένη. Ἀσφαλῶς πρῶτος ὁ ὑπὸ
τοῦ συντάκτου «ἀποθεούμενος» ἱεράρχης θὰ λυπηθῆ,
τόσον ἀπροσδιονύσας τιμῶμενος.

ΕΡΑΝΟΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΗΜΜΥΡΟΠΛΑΘΩΝ

Ἔνεκα τῶν τρομακτικῶν διαστάσεων ἃς προσέ-
λαβον αἱ πλήμμυραι τῶν ποταμῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ
ἐν Θράκῃ, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς παρελ-
θούσης Πέμπτης ἀπεφάσισεν ὅπως συγκροτήσῃ με-
γάλῃν Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ.
Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
ἀπυθύνειν αὐθημερὸν πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκο-
πον τὰς ἐξῆς δύο ἐπιστολάς, ὧν ἡ δευτέρα συνωδεύ-
ετο ὑπὸ τριῶν ἐπιταγῶν 500.000 δραχμῶν.

Μακαριώτατε.

Ὁ πρωτοφανὴς χειμὼν ποῦ ἐνέσχεψε τελευταίως,
ἐπέφερε μεγάλας ζημίας ἐν Ἑλλάδι, ἡ ὅλη δὲ ἐθνικὴ
οἰκονομία ἐδέχθη βαρύτερον πλήγμα. Ἡ γεωργία καὶ
ἡ κτηνοτροφία ἐδοκιμάσθησαν δεινῶς, αἱ δὲ ὑπερ-
εκχειλίσεις καὶ πλήμμυραι τῶν ποταμῶν συνεπλήρω-
σαν τὸ ἔσθρον κατὰ τρόπον τραγικόν.

Ἄλλ' ἐὰν τοιαῦτα ὑπῆρξαν καθ' ὅλην τὴν χώραν
τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐνοκύνητος βαρύτερου χειμῶ-
νος, ἀποτελέσματα, αἵτινα δὲν ἀπῆκαν ἀσπικινήτους
οὔτε τὴν Κυβέρνησιν, οὔτε τὴν Δημοσίαν Γνώμην, καὶ
τῶν ὁποίων αἱ οἰκονομικαὶ συνέπειαι θὰ καταστοῦν
περισσότερον ἐμφανεῖς διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου,
εἰς ἕνα μέγαλον τιμῆμα τῆς πατρίδος ὄχι μόνον ἐνε-
φανίσθησαν ὡς ἀληθῆς θεομηνία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπο-
τελέσματα ἐπῆραν τὴν μορφήν καὶ τὴν ἔκτασιν πραγ-
ματικῆς καταστροφῆς.

Αἱ πληροφοροίαι, αἱ διαβ' βαζόμεναι ἀπὸ τὴν Μακε-
δονίαν καὶ τὴν Θράκην, μᾶς πείθουν ὅτι αἱ σημειω-
θεῖσαι καταστροφαὶ ἀπὸ τὰς πλημμύρας τῶν ποτα-
μῶν εἶνε σοβαρόταται. Ὅλοι οἱ ποταμοὶ ἐπλημύ-
ρισαν καὶ ἰδιαιτάτα ὁ Στρυμὼν καὶ ὁ Ἔβρος.

Μολονότι δὲ ἀνθρώπινα θύματα εὐτυχῶς δὲν ὑπάρ-
χουν, ὑπάρχει ὁμοῦς ἕνα θῆμα, τὸ ὁποῖον θρηνοῦν οἱ
δοκιμασθέντες πληθυσμοί, καὶ τὸ θῆμα τοῦτο εἶνε ἡ
οἰκονομικὴ των εὐημερία ἡ ὁποία ἐτάσῃ ὑπὸ τὰ
ἐκχειλίσινα ὕδατα τοῦ Ἐβρου καὶ τοῦ Στρυμόνος.

Κόποι καὶ μόχθοι σκληροὶ ἐπῆγαν χαμένους εἰς
διάστημα ὀλίγων ὥρων καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς συγκομι-
δῆς τῶν καρπῶν τόσον προσπαθεῖαν ἐφυλλοορόη-
σαν, διὰ νὰ υεῖνη εἰς τὴν θέσιν των ἡ ἀγωνία καὶ ἡ
ἀπελπισία. Πληθυσμοὶ φιλόπονοι καὶ παραγωγικοί,
προσκεκολλημένοι εἰς τὴν μητέρα γῆν, ἡ ὁποία ἐξη-
σφάλιζε δι' αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενεὰς των ὅτι πάν-
τοτε ἐξασφαλίζει ἡ γῆ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὴν
ἀγαποῦν, εὐρέθησαν, ἔξαφνικὰ, ὄχι πλέον εἰς τοὺς
δρόμους, διότι καὶ οἱ δρόμοι κατεστράφησαν, ἀλλὰ
μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον τέλμα, τὸ ὁποῖον κατέστρε-
ψε τὰ ἔωα καὶ ζωοτροφίας καὶ καλλιεργημένους
ἀγρούς.

Ἡ Κυβέρνησις ἔσπευσεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς
νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς δοκιμασθέντας
πληθυσμούς. Ἄλλ' οὔτε ἡ κηβερνητικὴ βοήθεια εἶνε
ἀρκετὴ, οὔτε εἰς τὴν Κυβερνήσιν μόνον ἐντοπίζεται
τὸ καθήκον τῆς ἀρωγῆς.

Μαζῆ μετὰ τὴν Κυβέρνησιν καὶ παραλλήλως πρὸς
αὐτήν, πρέπει νὰ ἐμφανισθῆ καὶ νὰ κινηθῆ ἡ παν-

ελληνικός συμπάθεια και ἀλληλεγγύη, δρόμους και θερμὴ και ἐμπράκτως ἐκδηλουμένη. Πρέπει οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ ποὺ ἐργάζονται και συνεισφέρουν πλουσιοπαρόχως διὰ τὴν κοινὴν εὐδαιμονίαν, νὰ πειθοῦν, ὅτι ὅσον μακρὰν και ἂν εὐρισκωνται ἀπὸ τὸ Κέντρον, εἶνε ἀντικείμενον τῆς ἀδελφικῆς μερίμνης και στοργῆς ὄλων μας, και ὅτι εἰς μίαν τόσον σκληρὰν περιπέτειάν των, εἰς ἓνα τόσον ἀδόκητον κατατρεγμὸν τῆς τύχης, δὲν τοὺς ἐλησμονήσαμεν.

Ὅταν πρὸ μηνῶν ὁ Ἐγκέλαδος μετέβαλεν εἰς σειρὰν ἀμόρφων ἐρειπίων τὴν εὐδαίμονα Κόρινθον, ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ἐδοκίμαζε βραδυτάτην συγκίνησιν και ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον τῆς. Σήμερον ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ζητεῖ μίαν νέαν διαπίστωσιν, ζητεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ καθήκοντος ἀπέναντί τῆς. Κανεὶς Ἑλληὴν δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑστερήσῃ.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Κυβέρνησις συνέστησε Μεγάλην Ἐπιτροπὴν Ἑράνων, ὑπὸ τὴν προεδρίαν Ὑμῶν, και ἥτις περιλαμβάνει τὰ ἐπόμενα μέλη:

Ι. Δροσόπουλον, Α. Διομήδην, Ι. Ἡλιᾶσκον, Σ. Λοβέρδον, Ε. Καμάραν, Θ. Λεκατσᾶν, Ν. Πασπάτην, Σ. Κωστόπουλον, Α. Αναστασιάδην, Α. Στεφάνου, Γ. Στρίγγον, Φρ. Μαυρομάτην, Σ. Βούλγαρην, Β. Σκυριανόν, Γ. Σταματόπουλον, Μ. Οἰκονόμου, Γ. Λαμπρινᾶκον, Γ. Πλατανιώτην, Δ. Καλλιμασιώτην, Σ. Ἐμπειρίκον, Κ. Νέγγρην, Ν. Κανελλόπουλον, Μ. Εὐλάμπιον, Η. Καραλόπουλον, Κ. Μαλλικόπουλον, Α. Μακρῆν, Σ. Δέλιαν, Α. Ἰωαννίδην, Α. Σινιόσογλου, Ο. Ἰωσηφόγλου, Θ. Μυταράκη, Σ. Ἀραβαντινόν, τοὺς Δημάρχους Ἀθηνῶν και Πειραιῶς, τοὺς προέδρους τῆς Ἀκαδημίας, τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου, τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου, τοῦ Ἑλλην. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τὸν Πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Πολυτεχνείου, τοὺς προέδρους τῆς Ἐνώσεως τῶν Συντακτῶν, τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρον, τῆς Ε.Α.Π.Α. και τοὺς κ.κ. Παπαστράτον, Καραβασίλην, Ζερβουδάκη, Νεγροπόντην και Πιαλόγλου.

Πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ Κυβέρνησις ἀπευθύνει θερμὴν παράκλησιν ὅπως δεχθῶν τὴν ἐντολήν και ἀπευθύνουν ἐκκλησίαν πρὸς τὸ Κοινόν, ζητοῦντες τὴν συνδρομὴν ὄλων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν παθόντων.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
ΕΛ. Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

21 Φεβρουαρίου 1929

Μακαριώτατε,

Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐδέχθητε ν' ἀναλάβητε τὴν προεδρίαν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐράνων διὰ τοὺς πλημυροπαθεῖς και παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς ἐγκλείστους τρεῖς ἐπιταγὰς ὡς εἰσφορὰν ἐμοῦ, τῆς συζύγου μου και τῆς πενήθεράς μου ὑπὲρ τῶν πλημυροπαθῶν.

Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος
τέκνον ἐν Χριστῷ εὐπειθὲς
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδρίας και κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἀσχοληθεῖσα περὶ διοικητικὰς και δικαστικὰς ὑποθέσεις.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς συνεκροτήθη ἡ ἑτησία γενικὴ συνέλευσις τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ ἀντιπρόεδρος αἶδεν. κ. Κ. Ρωμανὸς ἐξέθηκε διὰ μακρὸν τὰ πεπραγμένα τοῦ Συνδέσμου, ὁ δὲ ταμίης κ. Ἡλ. Ἀνδρικόπουλος τὴν οικονομικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Μετὰ ταῦτα ὁμίλησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συστήσας τὴν ἔνωσιν και κοινὴν συνεργασίαν πάντων τῶν κληρικῶν, ὑπὸ τὸ αὐτὸ δὲ πνεῦμα ὁμίλησαν ἐκ τῶν παρισταμένων ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Μπρατσιώτης και ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γόρτινος και Μεγαλοπόλεως κ. Πολύκαρπος, παρᾶστίης σας ἰδίως τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξασφαλίσσεως συντάξεως εἰς τοὺς ἱερεῖς και τὰς οἰκογενείας των.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὥρ. 4 μ. μ. συνήλθεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡ μεγάλη Ἐπιτροπὴ πρὸς ἴδρυσιν μνημείου εἰς τὸν ἀειμνηστον Σμύρνης Χρυσόστομον και διεσκέφθη ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτῆς. Αὐθήμερόν προηόδρυσεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ἁσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἄρτης κ. Σπυρίδων ἀποσταλεῖς, ἀποφάσει τῆς Ἱεράς Συνόδου, ἐξαρχικῶς εἰς Πρέβεζαν πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Φωκικῆς Ἰωακείμ, ἐπανάκαμψεν εἰς τὴν ἑδρὰν του.

— Παρεπιδημεῖ ἐν Ἀθήναις ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βελῆς και Κονιτῆς κ. Ἰωάννης.

— Ὁ Ἀρχιμ. Εὐγένιος Κωσταρίδης δι' ἀναφορὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν Δ. Ἱεράν Σύνοδον διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν διαδοσάντων ὅτι αὐτὸς ἐγένετο αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὑπάρξεως ἀρμονίου ὄργανου ἐν ἰαοῖς τῆς Κερκύρας και διέψευσε τὸ τοιοῦτον.

— Ἐν τῇ συνεδίᾳ τῆς 11 τρέχοντος μηνὸς ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς νόμος «περὶ ἀρσεως τῆς ἀπαγορεύσεως ἀπαλλοτριώσεως ἐπὶ τῶν μοναστηριακῶν και ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων», ἔχων ἐν ἄρθρον μόνον ὡς ἐξῆς: 1) Ἐπιτρέπεται ὅπως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ἐφ' ἀπαξ ἐκδιδομένης, μετ' ἀπόφρασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου και δημοσιουμένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐξαρθρωσῶσι τῆς ἰσχύσεως ἀπαγορεύσεως ἀπαλλοτριώσεως ὀρισμένα μοναστηριακὰ και ἐκκλησιαστικὰ ἀγροτικὰ ἀκίνητα, ἐπὶ σκοπῷ και ὀλιγῆς ἀπαλλοτριώσεως διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν και προσφύγων ἢ ὑπὲρ Γεωργικῶν Πιστωτικῶν Συνταρισμῶν. 2) Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀπαλλοτριουμένων ἀκινήτων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος ἀγροτικοῦ νόμου. 3) Ἡ διὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν κτημάτων τούτων ἀποζημίωσις γίνεται εἰς τὴν κατὰ τὴν κήρυξιν τῆς ἀπα-

λοτριώσεως πραγματικὴν τρέχουσαν ἀξίαν αὐτῶν καταβαλλομένην εἰς ὁμολογίας ἀπαλλοτριώσεως.

— Τὴν παρελθούσα Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ συνῆλθεν ἡ ἑτησία συνέλευσις τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ν. Λεβίδου Ἀγιοταφικῆς Ἑταιρείας, παρόντων πλείστων ἐταίρων ἐκ τῶν πρώτα φερόντων τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας. Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτος ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας κ. Ν. Λεβίδης, ὅστις ἐξέθηκε τὸ μέχρι τοῦδε ἔργον τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἑταιρείας, ἀριθμούσης βίον μόλις τριῶν ἐτῶν καὶ κατορθώσασθαι διὰ τῶν ὀλίγων σχετικῶς ἐταίρων, τοὺς ὁποίους ἀριθμεῖ, νὰ ἐπέλθῃ ἀρωγὸς καὶ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν περὶ αὐτὸ Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα. Κατέληξε δὲ τονίσας τὸν μέγαν ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν σκοπόν, ὃν ἐπιδιώκει ἡ Ἑταιρεία, καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ἔργον αὐτῆς θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ ἐνισχυθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον τόσον παρὰ τῶν ἐταίρων καὶ ἰδρυτῶν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἑταιρείας, ὅσον καὶ παρὰ τοῦ κοινού. Ἐν τέλει ἔδωσε περιληπτικοὺς ἀριθμοὺς τῆς διαχειρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς περιουσίας τῆς Ἑταιρείας, ἀνερχομένης εἰς ἑπτακοσίας καὶ πλεον χιλιάδας δραχμῶν, πλὴν τῶν ποσῶν, τὰ ὁποῖα ἐκάστοτε ἀπέστειλεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀνερχομένων εἰς διακοσίας περίπου χιλιάδας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Παραιτησαμένου τοῦ τέως Ἐξάρχου τοῦ ἐνταῖθα Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμ. Καλλινίκου προσωρινὸς Ἐξάρχος διορίσθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱ. Συνόδου ὁ Ἱερολ. Ἱεροδιάκονος Βενέδικτος, ὅστις καὶ προσεκόμενος πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν διορισμὸν αὐτοῦ Πατριαρχικὰ γράμματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Χαρμπίν οἱ τέως τρόφιμοι τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Καζάν διωργάνωσαν ἐορτήν, καθ' ἣν, μετεχόντων καὶ τιῶν ἐκ τῶν καθηγητῶν των, ἐμνήσθησαν καὶ τῶν ἐν δοκιμασίαις βιούντων ἄλλων τῆς Ἀκαδημίας καθηγητῶν, ὧν εἷς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων, ὁ Νεσμέλωφ, ὡς συγγράψας ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστώτος σύγγραμμα «Κριτικὴ τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τοῦ μαρξισμού», διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξειδικασμένην δυσμένειαν τῶν νῦν ἐν Ρωσίᾳ κρατούντων καὶ κατ' ἀκολουθίαν πένεται τὴν ἐσχάτην πενίαν. Διὰ τοῦτο διωργανώθη ἔργον μεταξὺ τῶν ρώσων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ὀπωσδήποτε δυστυχοῦντων θεολόγων καθηγητῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν θρησκευτικῶν ὑπεφάσισε τὴν μεταφορὰν τοῦ ἐν Κάρλοβιτς μέχρι τοῦδε λειτουργοῦντος ἱερατικοῦ Σεμιναρίου τοῦ ἁγ. Σάββα εἰς Βελιγράδιον.

— Κατὰ τὸ ἐνεστὸς πανεπιστημιακὸν ἔτος Κοσμήτωρ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγράδιου ἐξελέγη ὁ πρωτοπρεσβύτερος Δωρ Λάζαρος Μίροκοβιτς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐμμ. Γ. Μυτιληναίου, Ἡ Ἑκκλησία δρᾶσα. Ἡ κοινωνικὴ πρόνοια (τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀθῆναι 1929. Μετ' εἰκόνων. — Ὁ συγγραφεὺς τοῦ κομμοῦ τούτου τεύχους, ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς συντάκτου τῆς «Ἐκκλησίας» ἀναλαβὼν κατ' ἐντολὴν τῆς Διευθύνσεως αὐτῆς τὴν μελέτην τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς προνοίας κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις, ἐδημοσίευσεν τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», ἐνταῦθα δ' ἀναδημοσιεύει τὰ ἀρθρα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀθόρυβον κοινωνικὴν δρᾶσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ Ἱερὰ ἄμφια καὶ σκευὴ διαφόρων κληρονομικῶν εἰδῶν ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τοῖς Γραφεῖσι τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου τὴν 26ην Φεβρουαρίου ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ.

Ἀθῆναι τῇ 18 Φεβρουαρίου 1929

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Τὸ ἔκκλ. Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἢ Γέννησις τῆς Θεοτόκου Ἀγίας Εὐθυμίας, διακηρύττει ὅτι Ἐκτίθενται ἐπὶ δύο συνεχέσι Κυριακὰς τὴν 24ην Φεβρουαρίου καὶ 3ην Μαρτίου 1929 ἔτους καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας καὶ ἐν τῷ ἐν Ἀγίᾳ Εὐθυμίᾳ συνήθει τόπω δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ ἔκκλ. Συμβουλίου καὶ συμφώνως τῆς ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ Ἱ. Μητροπόλεως Ἀμφίσσης Εὐρισκομένης διακηρύξεως εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κατωθὶ κτήματα τοῦ κληροδοτήματος Εὐθυμίου Π. Ποντίκη. 1) Μιάς οἰκίας κειμένης ἐντὸς τοῦ Χωρίου Ἀγ. Εὐθυμίας μετὰ τῆς Περιοχῆς τῆς 2) ἐνὸς περιβολίου. 3) ἐνὸς Ἀλωνίου. 4) τὸ ἧμισυ ἐξ ἀδιαίρετου ἐνὸς ἀγροῦ εἰς θέσιν μέσα λαχίδια. 5) Τὸ ἧμισυ ἐξ ἀδιαίρετου ἐνὸς ἀγροῦ εἰς θέσιν Βουδογούπατα. 6) τὸ ἧμισυ ἐξ ἀδιαίρετου εἰς ἀγροῦ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν Βουδογούπατα. 7) ἐνὸς Ἀγροῦ εἰς θέσιν Σταματόλוצα 8) ἐνὸς Ἀγροῦ εἰς θέσιν Σερολμυνη. 9) ἐνὸς Ἀγροῦ εἰς θέσιν Μάρμαρα 10) ἐνὸς Ἀγροῦ εἰς θέσιν Κάτω Πουρνάρα. 11) ἐνὸς Ἀγροῦ εἰς θέσιν Παληβορό. 12) ἐνὸς ἀμπελοτόπου ἐκ δύο τεμαχίων εἰς θέσιν Σηλιοῦλα. 13) μιάς Ἀμπέλου εἰς θέσιν Πηγάδια 14) μιάς Ἀμπέλου εἰς θέσιν Ἀλεπού. 15) μιάς Ἀμπέλου εἰς θέσιν Φτελιά 16) μιάς Ἀμπέλου εἰς θέσιν Στενὸ Δραγατσά. 17) μιάς Ἀμπέλου εἰς θέσιν Κοντοπούρης. Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω κτήματα εὑρίσκονται εἰς τὴν Περιφέρειαν Ἀγίας Εὐθυμίας.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς κατὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Κεφαλληνίας Δημίου Πολαρέων Ἱερᾷ Μονῇ Ὑπ. Θεμάτων. Διακηρύττει ὅτι. Συμπεριληφθείσης ἤδη τῆς κατὰ τὴν θέσιν Καρτέρη καὶ Ἀνδρέου Διμάνι, καὶ εἰς τὴν κυριότητα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς ἀνηκούσης ἐκτασεως, ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς Κομοπόλεως Φισκάρδου, ἐκτίθενται ἐν Φισκάρδῳ, ἐνώπιον ἀρμόδιου Συμβολαιογράφου, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, καὶ τοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς κατὰ τὴν εἰκοστήν Τετάρτην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης π. μ. (ἐπαναληφθησόμενον τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καθ' ἣν περίπτωσιν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου εἴτε λόγῳ ἀσυμφόρου προσφορᾶς, εἴτε λόγῳ ἐλείψεως πλειοδοτῶν, δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ ἐκποίησις τῶν ἐν λόγω οἰκοπέδων εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἀξίαν] εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κατὰ μήκος τῆς πρὸς τὸ χωρίον. Τσελεντάνα ἀγονίης παραλιακῆς ἀμαξίτης ὁδοῦ, ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ διαχωρισθέντα δέκα τρία οἰκόπεδα, ὑπὸ τοὺς δροῦς τῆς διακηρύξεως, τῆς τοιχοκολληθείσης ἐν Φισκάρδῳ, Μαγγάνῳ καὶ Ἐνώσεσις ἀντίγραφου τῆς ὁπίσης, ὡς καὶ πάσαν σχετικὴν πληροφορίαν λαμβανῶσιν οἱ βουλόμενοι παρὰ τῷ ἐν Φισκάρδῳ Δημοτικῷ Σχολεῖῳ τῶν ἀρρένων. <